

bestemt, at hvis der sker Henvendelser fra saadanne Organisationer, som ikke er anerkendte som havende Forhandlingsret, skal disse Henvendelser forelægges for den Organisation, der har faaet Forhandlingsretten. Jeg finder de to Punkter, jeg her har fremdraget, utiltalende, men jeg kommer nu til det Punkt, der for mig er det væsentligste. Det er det, at Dansk Jernbaneforbund i Virkeligheden har paataget sig Opgaver, der ikke har det allermindste med Statstjenesten at gøre. I Dansk Jernbaneforbunds Love og Vedtægter er det bestemt, at der skal ydes Bidrag til en Reservefond, og at denne Reservefond kan anvendes til Understøttelse af organiserede Arbejdere under Arbejdskonflikter, naar De samvirkende Fagforbund anmoder derom.

Denne sidste Ordning er det, jeg synes, man slet ikke kan bibeholde. Det forekommer mig, at en Regering, være sig en radikal Regering eller en Venstreregering, der knæsætter den lige og almindelige Valgret, ikke kan opretholde Kravet om, at statsansatte for at blive delagtige i Forhandlingsret overfor deres foresatte skal betale Pengebidrag til en ikke statslig Forening med et ganske uvedkommende Formaal.

Man vil maaske spørge: Hvor er det muligt, at der har kunnet opstaa en saadan Ordning som den, jeg her peger paa? Forholdet er da dette, at Forhandlingsreglerne af 1910 i § 1 bestemte, at indenfor Statsbanerne skal Forhandlingsretten gives til Jernbaneforeningen og Dansk Jernbaneforbund paa visse Betingelser, der er specificerede i 4 Punkter, A, B, C og D. Der mangler her komplet den Regel, som det forekommer mig burde være den selvfølgeligste af alle, nemlig at den Organisation, der faar Forhandlingsretten, ikke maa beskæftige sig med andre Opgaver end dem, der er angivne i Forhandlingsreglernes § 2 som værende af en saadan Natur, at de kan være Genstand for Forhandling mellem den paagældende Organisation og dens foresatte. Her er i Virkeligheden Kardinalpunktet, dette, at en ansat for at faa Forhandlingsret kan tvinges til at betale til Opgaver, der ikke vedkommer ham som ansat i allerfjerneste Grad.

Jeg kan ikke tro, at noget Parti her i Tinget vedblivende kan ønske, at en saadan Ordning opretholdes. Jeg kan maaske nok tænke mig, at Socialdemokratiet i nogen Grad er imod, at den omtalte Bestemmelse ændres, idet man ikke kan være blind for, at Socialdemokratiet partimæssigt kan have nogen Interesse i at bibeholde den nære Forbindelse med Statsbanernes Personale, ved hvilken de saakaldte Sølvsnore-Mænd i Statsbanerne bliver gjort til Dels afhængige af den socialdemokratiske Ledelse. Men jeg føler mig overbevist om, at ogsaa Socialdemokratiet vil ønske en Ændring foretaget, naar det gør sig klart, hvad Konsekvensen vilde blive, hvis den Ordning, der her er truffet, gennemførtes helt ogsaa overfor de andre Foreninger. Hvis f. Eks. Jernbaneforeningen skulde optage en Bestemmelse i sine Love om, at Foreningens Medlemmer under Arbejdskonflikter skulde yde Bidrag til Arbejdsgiverforeningen, tror jeg, at man vilde være i høj Grad imod, at dette blev tilladt. Og jeg føler mig overbevist om, at hvis en anden Organisation som f. Eks. Dansk Jernbaneforbund, om hvilken vi her taler, skulde tage den Opgave op at yde Bidrag til Københavns Landbefæstnings Forstærkning, saa vilde man finde dette utilstedeligt. Men noget ganske tilsvarende er det, der sker, naar det virkelig stilles som Betingelse for, at en Mand af Underklasserne ved Statsbanerne kan faa Forhandlingsret, at han, hvis De samvirkende Fagforbund ønsker det, skal svare Bidrag til organiserede Arbejders Lønkamp.

Jeg skal nu tillade mig i faa Ord at præcisere, hvilken Forandring jeg kunde ønske. Jeg forudskikker den Bemærkning, at det, jeg her har fremsat, paa ingen mulig Maade maa optages, som om jeg eller mine Kolleger i Udvalget for Andragender er mod Forhandlingsretten. Tværtimod, vi mener, at Forhandlingsretten er paa sin Plads, og at de ansatte har et absolut Krav paa i bestemte Former at kunne forhandle med deres foresatte. Vi mener imidlertid, at der til Forhandlingsreglerne, saaledes som de fremtræder efter Affattelsen i 1910, bør ske en Tilføjelse, hvori det for det første bestemmes, at en Organisation, der vil have Forhandlingsret, kun maa paatage sig den ene Opgave at udøve